

V úvodu této práce jsme si položili praktickou otázku, zda existují jasně vymežitelná pravidla, jimiž se řídí distribuce partikulí užívaných v konstrukcích větných frází s obsahovými propozicemi; a pakliže existují, jaká jsou to pravidla. Základní východisko nám v tom poskytla sémanticky orientovaná lingvistika vybudovaná na principech generativní gramatiky a reprezentovaná jmény, jako je Kuno, Nakau a Josephs. Hlavní přínos jejich lingvistického přístupu lze spatřovat – i přes některé kritické výhrady, jež byly na adresu jejich teorií vzneseny – v obhájení hypotézy, že komplementační partikule nejsou významově prázdné výrazy, jak se domnívala starší lingvistická škola, nýbrž že mají určité sobě vlastní významové implikace, jimiž se od sebe navzájem liší. Tyto významové implikace jsou zřejmě ještě o něco složitější, než jak je nastínil ve své studii o systému japonské komplementace Lewis S. Josephs, a viděli jsme, že v některých případech jeho výklady skutečně selhávají. Takovým příkladem je zmiňovaná partikule *iu*, v níž chce Josephs spatřovat významovou implikaci nefaktivity, prokazatelně však navzdory některým v japonštině běžně užívaným syntaktickým vazbám s jednoznačně faktivními slovesy. Reiko Itani, která se zasloužila o kritiku této Josephsovy teze, pak také přišla s návrhem jiného typu zkoumání, které žádný z výše zmiňovaných lingvistů generativní školy neprovádí. Reiko Itani navrhuje, že některé zvláštnosti a jevy spojené s distribucí komplementačních partikulí je třeba hledat v historickém vývoji japonského jazyka, a je tedy třeba je sledovat nejen ze synchronní, ale i diachronní perspektivy. Tuto možnost zde však pouze takto zmiňujeme, v práci samotné se naopak držíme výlučně synchronní, sémanticky orientované perspektivy.